

ÖGÅT

Magnus Ljunggren
Elin Hjulström Lord

**BONNIER
CARLSEN**

ÖGAT

Text © Magnus Ljunggren, 2025

Bild © Elin Hjulström Lord, 2025

Formgivning Hanna Säll Everö

Redaktör Anton Klepke

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2025

Box 3159, 103 63 Stockholm

info@bonniercarlsen.se

www.bonniercarlsen.se

ISBN 978-91-7979-673-0

Tryck Livonia Print, Lettland 2025

Tryckning 1

Sidan 102: "Leviatans förgörelse", Gustave Doré, 1865, Wikimedia Commons.

Sidan 107: Gamla stan 1626, Heinrich Thomé, Wikimedia Commons.

Sidan 109: Branden i Uppsala 1702, Olof Rudbeckius, Wikimedia Commons.

Sidan 112: Eldkvarn 1878, Gustaf Carleman, Wikimedia Commons.

SÖNDAG

KAPITEL 1

Jag ligger på sängen och kollar klipp när pappa kommer in på mitt rum. Han ser alltid så löjligt försiktig ut när han gör det. Som om han tror att han kan störa eller förstöra. Men det kan han inte. Så mycket bryr jag mig inte om honom.

– Jag måste till sjukhuset, säger han och harklar sig. En trafikolycka.

När pappa har nattjour får han göra så här ofta, åka och operera. Och jag blir själv resten av natten.

– En pojke på tolv, fortsätter han. Jag ska rädda livet på honom.

– Okej, säger jag.

Det är faktiskt inget särskilt med det här. Jag fattar att det är tragiskt, kanske dör nån om pappa inte lyckas med det han ska. Men det händer alldeles för ofta för att jag ska hetsa upp mig.

Det pappa tänker på nu, att jag ska vara ensam, är heller inget nytt. För mamma har varit död i två år snart och efter

det har jag klarat mig själv många nätter. Jag har ju inget val.

– Jag är hemma till frukost, säger han. Jag väcker dig så att du hinner i tid till skolan.

Jag hör honom öppna ytterdörren och stänga den efter sig.

Först fortsätter jag kolla TikTok. Jag gillar filmer med korkade försök. Nån på cykel som hoppar över en rad tunnor, vassa klippor eller nån som voiar på ett broräcke. Sånt där man vet att dom misslyckas och slår sig.

Det är kul.

Och jag tror inte man slår sig, det är mest fejk. Men det är roligt och sen skriker folk: dom som filmar, dom som tittar på och dom som misslyckas. En massa ord och svordomar och kalabalik.

Kul helt enkelt.

Jag somnar till slut, men märker det så klart inte. Inte förrän jag väcks ur en mardröm.

Jag svettas och hjärtat slår hårt.

Drömmen finns bara som ett vagt minne. Jag såg nåt genom fönstret som skrämde mig. Men ju mer jag försöker minnas, desto mindre minns jag. Drömmen blir omöjlig att fånga och kvar blir bara en otäck känsla.

Men det var nåt jag såg genom fönstret.

Jag reser mig och går fram till det. Det är kallt i rummet och skräcken finns kvar. Jag huttrar till, drar upp persiennen och tittar ut.

I drömmen såg jag ut över parkeringsplatserna längs

Hälsingegatan och Vasa Real. En skola från 1800-talet. Min skola. Eller förresten, kalla det fängelse. Det är bara att välja. Ingen skillnad tycker jag.

I somras rev dom ett dagis som stått på skolgården så länge att jag gick där för nio år sen. Dom ska bygga ett nytt, högre hus med klassrum.

Men än är det bara en stor grop med ett staket runt och en låst grind. Det finns en hög lyftkran och två grävskepp där innanför också.

Nu minns jag lite mer av drömmen.

Jag väcktes av röster som pratade nere på gatan. Dom skrek inte, men var arga. Förmodligen var det röster från klippen med misslyckanden på TikTok som fortsatt att rulla i mobilen.

Och i drömmen hamnade ljuden nere på gatan.

Sen hördes ett skri. Nån som led och då gick jag upp och vinklade persiennerna så att jag kunde se vad som hände.

Precis som jag gör nu.

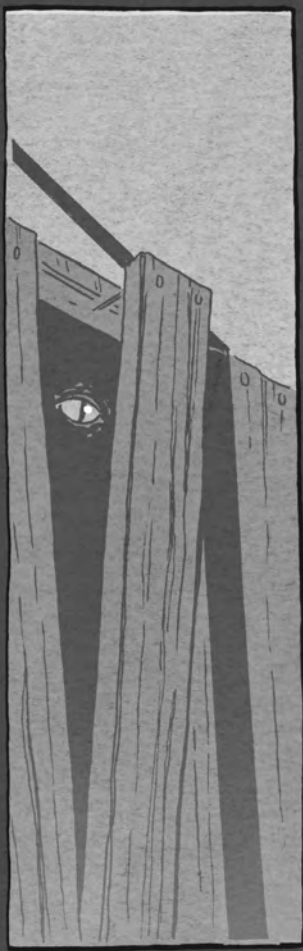
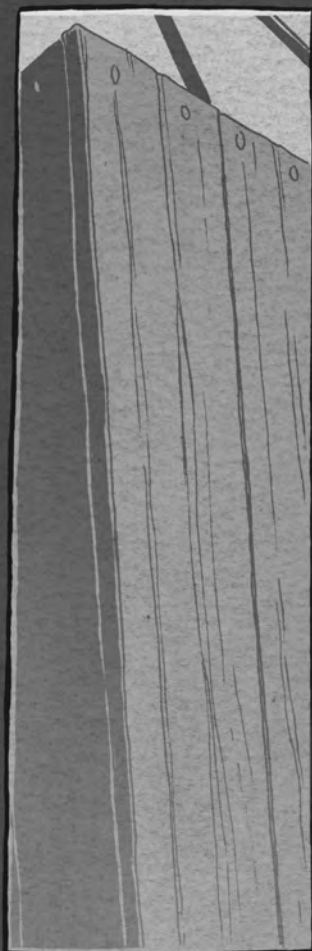
På nätterna jobbar ingen på bygget. I vanliga fall. Men i drömmen brann en stor lampa inne på byggarbetsplatsen. Lyftkranen morrade och jag tänkte, åh fuck, är det nån som jobbar där uppe i kranen?

Så här mitt i natten?

En vajer sänktes ner i byggropen och en låda lyftes upp.

Fem gånger fem meter?

Nej, för stort.

Tre gånger tre kanske?

Skriet hördes igen, det kom helt tydligt från lådan.

Kranen vred sig sakta ut mot Hälsingegatan. Lådan skulle upp på ett lastbilsflak som stod där.

Men rörelsen blev för häftig och lådan började gunga. Den fortsatte förbi flaket och vidare i en båge och närmade sig mitt fönster.

Snabbt.

Jag kunde se att en av plankorna lossnat och hängde snett. När lådan passerade framför mitt fönster kunde jag se in i springan.

Och det var då jag såg att det fanns nåt där inne.

Först kunde jag inte se vad, lådan passerade så fort. Men så, i en kort sekund blev det tydligt:

Ett öga.

Ett svart och gult öga som såg på mig.

Då skrek jag så högt att jag väckte mig själv.

Det var hela mardrömmen.

Jag fnysar åt den nu. Ett öga är inget att bli så där rädd för. Jag vinklar tillbaka persiennerna och går till sängen. Allt är lugnt och stilla. En helt vanlig natt. Jag kan höra nån spola i en av lägenheterna över min.

Jag lägger mig och drar täcket över huvudet.

För min inre blick ser jag ögat inne i lådan.

Kanske var det lite läskigt ändå?

MÅNDAG

KAPITEL 2

Jag vaknar strax innan sju. Det är dags att gå upp, äta frukost och ge sig av till helvetesmaskinen.

Som vanligt är pappa inte hemma än, trots att han sa att han skulle vara det.

När jag äter min macka och dricker mitt glas o'boy kommer jag ihåg drömmen igen. Och hur rädd jag var när jag vaknade.

Jag skrattar åt det. Jag är för gammal för att bli rädd av mardrömmar.

Hade jag haft en vän hade jag berättat om den.

Du... jag hade världens sjukaste dröm i natt. Lysna...

Men det har jag inte.

Och så särskilt sjuk var den inte heller. Bara löjlig.

Jag är trött när jag kommer till skolan. Som första ämne har vi bild. Mitt favo. Inte bara för att det är slött. Jag är bra på det också.

Pappa gillar sånt där man kan saker och kan använda dom: *analysera* säger han. Men det är inte min grej. Jag är som mamma, hon jobbade på en reklambyrå och jag minns att hon alltid höll på med bilder. Jämt.

Vi får vänta på vår mentor Hilda. Två killar i klassen, Xavi och Salomon, tjafsar med varandra vid ett av fönstren. Dom har en grej på TikTok. *Reptilhjärna*. Där gör dom pranks och testar typ godis och kläder.

Dom har många följare för att vara nobodys. Dom är skolans kändisar.

(Om man inte räknar Bianca Skoog, men hon är ju bara känd för att hennes morsa vann mello för sex år sen.)

Jag vill göra bilder åt deras kanal men jag tror inte att dom är intresserade. Dom vet inte ens att jag vill det, men det är min dröm. I alla fall Del 1 av min dröm.

Det första steget.

Eva kommer. Hon bor i huset bredvid mitt och vi har alltid gått i samma klass – men vi har aldrig haft med varandra att göra. Hon är en jobbig typ, stor och klumpig och framförallt gapig. Hennes hår ser ut som en peruk som är för stor.

I dag har hon gula byxor och en röd tröja med svart tryck. Hon har nog gjort den själv.

Under en hängsnara står det: *Död åt djurplågare.*

Hon går fram till Xavi och Salomon och ser arg ut. (Hon ser förresten oftast arg ut).

Xavi och Salomon tystnar.

– Vad är det? frågar Xavi.

– Jag såg er senaste.

– Jaha?

– Det är helt fel att göra så där, säger hon.

– Bryr sig djurrättsaktivister om gosedjur nu? frågar Xavi.

Båda två skrattar. Eva stannar upp en sekund, sen finner hon sig.

– Det är bara början. Plågar man nåns gosedjur plågar man riktiga djur nästa gång.

Sen går hon.

– Tror du vi bryr oss, säger Salomon. Vi har mer än femtusen följare.

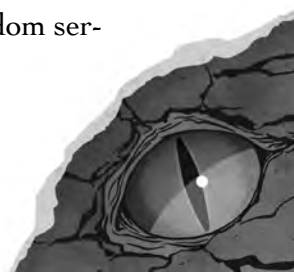
– Femtusen-tre-tio-två, lägger Xavi till.

Båda två låtsas stoppa fingrarna i halsen och spy. Det är så dom känner för Eva. Men hon vänder sig aldrig om och tittar så det spelar ingen roll.

Jag skrattar högt och vill att Xavi och Salomon ska märka det.

Det gör dom kanske, det är svårt att veta om dom nickar åt mig eller till varandra. Jag har inte sett deras senaste, så jag tar fram mobilen.

Klippet heter Sprängd anka. Det är en scen där dom ser-

verar ett gosdjur som en maträtt och spränger den med smällare. Inte särskilt kul egentligen, men ändå skrattar jag högt och tydligt.

Kanske ser dom mig och fattar vad jag skrattar åt?

Inte för att jag bryr mig om djurplågeri särskilt mycket, men jag fattar varför Eva inte gillar det där.

Som hennes tröja säger. Hon är värsta motståndaren till djurplågeri. På alla sätt. Att äta dom eller göra försök på dom.

Och vem är inte det egentligen, innerst inne?

Men jag går fram till Xavi och Salomon.

– Hon kan tydligen inte se skillnad på låtsasdjur och riktiga, säger jag.

Dom tittar på mig, rycker på axlarna och vänder sig bort.

Tydligare diss kan man inte få.

– Lägg undan mobilen, säger en röst bakom mig.

– Bry dig inte, säger jag lite för snabbt.

För det är Hilda.

– Tur för dig att jag tycker så mycket om dig, säger hon och lägger armen om mig.

Jag kan inte låta bli att le. Jag hör flera i klassen som skrattar till, fnittrar.

Det är omöjligt att veta om det är åt Hilda eller mig. Och om det är bra eller dålig. Jag vrider mig loss så fort jag kan.

När vi sitter bakom våra bänkar och Hilda hälsat oss välkomna ger hon oss en ny bilduppgift.

– Drömmar, säger hon.

Hon ser ut över klassen som om hon förväntar sig att vi ska börja jubla. Jag hör flera sucka. Hilda bryr sig inte.

– Ni tolkar det som ni vill. Er framtid, eller nåt som hänt när ni sov.

Självklart vet jag på en gång vad jag ska göra. En bild av drömmen i natt.

Med blyerts ritar jag lådan, flera plankor till vänster och en plankor på snedden i mitten och några till höger. En lina håller lådan svävande och med några streck får jag den att gunga.

Innan jag färglägger plankorna gör jag mellanrummet. Ett svart tomrum där man kan ana ett elakt öga. I mitten en iris med en smal pupill.

Rätt snart fattar jag att om bilden ska bli riktigt hemsk är det inte bara ögat som ska se otäckt ut. Plankorna måste också göra det.

Mer svart i träet kanske funkar?

Efter ett tag kommer Hilda till min plats.

– Oj, säger hon. Vilken spännande bild. Är det en dröm från sömnen?

Vilken idiotisk fråga, tänker jag.

Tror hon att min framtidsdröm är att bli instängd i en låda?

Men jag lyckas låta bli att fnysa.

– Från i natt, säger jag utan att ta blicken från papperet.

– Den ser verklig ut.

– Det var en verklig dröm.

Nu gör Hilda nåt pinsamt. Hon håller upp mitt papper och visar för klassen.

– Har ni sett, säger hon och ler. Med bara dom här strecken har Adam fått lådan att röra på sig. Det är ett enkelt men effektivt trick. Och jag menar inte enkelt för att det är lätt att göra, utan att så lite får så stor effekt.

Hon går vidare. Jag känner hur dom andra tittar på mig. Det är inte bekvämt. Jag både gillar och inte gillar Hilda. Hon får mig att känna mig osäker. Hon är snäll men samtidigt så jobbig.

– Adam? ropar hon innan jag hinner börja med bilden igen. Kom hit.

Jag tar blicken från papperet. Hilda står vid Evas plats.

Hon vinkar med ena handen att jag ska skynda mig. Hon är irriterad.

Jag reser mig och går bort till dom. Hilda håller upp Evas papper. Precis som hon höll upp mitt nyss.

Innan jag hinner se vad Eva ritat frågar Hilda:

– Har ni pratat med varandra?

– Vi pratar aldrig med varandra, säger jag så högt att hela klassen ska höra det. Jag vill inte ha en massa idiotiska rykten.

Jag tittar på Evas papper. Man kan verkligen inte säga att vi gjort samma bild. Min är otäck, men hennes ser ut som

en ritning till nån billig apparat man klarar sig bra utan.

Men det är absolut samma sak på bilden:

En låda som hänger från en lyftkran med en glipa där man kan se ett öga.

– Man kan tro att ni haft samma dröm, säger Hilda. Men det kan ni ju inte ha haft.

Eva och jag byter blickar.

– Jag vet att du är duktig på det här Adam, säger Hilda. Och att Eva kanske inte är så ...

Hon stoppar sig innan hon säger nåt mer. Hon tar nya tag:

– Men fusk avslöjas alltid.

– Det är inte fusk, säger Eva och drar åt sig bilden och vänder den upp och ner. Det var ingen dröm. Jag har sett det här med egna ögon. Min dröm är att få reda på vad som fanns i lådan.

Hilda lägger huvudet på sned och ler svagt (irriterat egentligen).

– Bra försök, säger hon. Men ni får göra nya bilder. Båda två. Det klarar ni av lätt som en plätt.

Sen går hon. På hennes rygg kan jag se att hon är arg. Trots att hon försöker låta snäll och glad.

– Få se din bild igen? säger Eva.

Jag rycker på axlarna och börjar gå mot bänken. Hon följer efter.

– Gå och sätt dig Eva, säger Hilda bortifrån fönstren.

Nu låter hon lika irriterad som hon ser ut.

– Vi har sett samma sak, viskar Eva med ett finger mot min teckning. Vi måste prata om det här på rasten.

Måste vi? tänker jag. Helst inte.

Lite senare ringer det ut och jag har inte hunnit börja med någon ny bild.

Hela klassen skyndar ut ur klassrummet. Xavi och Salomon går framför mig.

Om ni behöver bilder till er kanal kan jag göra dom, vill jag säga.

Men jag hör hur korkat det låter redan i min fantasi.

Istället kommer Eva upp bredvid mig.

– Till handfaten, säger hon och fortsätter förbi mig.

Bildsalen ligger på tredje våningen. I korridoren utanför finns en liten hall med två toaletter, och utanför dom två handfat. Där står Eva och vinkar åt mig att komma. När jag passerar henne utan att stanna tar hon tag i min tröja och drar in mig.

– Berätta, säger hon.

– Vadå? säger jag och vrider mig loss.

– Om det du såg, fattar du dåligt?

– Jag såg inget! Jag drömde.

Då kommer Xavi och Salomon förbi, stannar och hånskrattar.

– Så ni två hänger? säger Xavi.

Dom skrattar på ett sånt sätt att jag fattar att det inte är bra.

Flera andra i klassen skrattar också. Jag försöker se ut som att jag inte bryr mig.

– Nej, säger jag istället. Det gör vi inte.

Och så går jag därifrån, bort från Eva och hennes galenskap. Jag vill verkligen inte höra ihop med henne, tänker aldrig göra det.

KAPITEL 3

Efter skolan sätter jag mig vid skrivbordet hemma i lägenheten för att kolla Reptilhjärna. Det finns roligare klipp än det med gosedjuret som sprängdes.

Ett där Xavi cyklar fort som fan på en cykel utan hjul. Jag vet inte hur dom gör det. Kanske står ramen på taket till en bil som inte syns?

Sen testar dom vattenpistoler inne på Åhléns leksaksavdelning. Alltså skjuter med riktigt vatten dom haft med sig i en coca-colafalska. Dom blir givetvis utkörda av rasan-de vakter. Rätt kul faktiskt.

Det är också kul när dom gör fejkintervjuer med folk på gatan. Jag tror att dom gör det så här:

Dom frågar: *Vad är din favoriträtt?*

Och personen svarar: *Köttbullar och potatismos.*

Sen klipper dom in andra frågor, till exempel:

Vad består din hjärna av?

Och då blir det rätt kul med köttbullar och potatismos som svar.

Jag hör att pappa kommer hem. Han smyger försiktigt in i lägenheten. Som en främling eller inbrottstjuv. Utan att komma till mitt rum och säga hej.

Jag får en idé.

Istället för att fråga Xavi och Salomon om jag kan få göra bilder ska jag rita några.

Flera olika reptilhjärnor.

En hjärna med reptilskinn, en hjärna där alla vindlingarna är olika sorters reptiler och en där en dödska har en reptil som hjärna.

Jag börjar rita. Det blir bra, men inte tillräckligt, så jag börjar om.

Det ringer på dörren. Det kan inte vara till mig så jag låter pappa öppna.

Först hör jag honom hälsa, sen hör jag en röst jag absolut inte vill höra utanför min lägenhet.

– Hej, säger den. Jag går i samma klass som Adam.

Sen blir det en lång paus.

Jag tänker på vad jag ska ta mig till. Vi borde ha en kod pappa och jag, så att han vet när han ska säga att jag inte är hemma.

Men den koden finns inte, för behovet har hittills varit noll. Och det betyder att jag snart kommer att ha Eva i mitt rum.

Vad vill hon mig?

– Ursäkta mig, hör jag pappa säga sakta. Jag är lite tankspridd. Vill du komma in?

Jag stoppar knytnäven i munnen och biter.

Varför händer det här!

– Nej, säger Eva. Det vill jag inte. Jag glömde en grej.
Hej då.

Nu blir det tyst i hallen på ett helt nytt sätt.

Vad var det där?

Jag kan se pappa stå där ute och klia sig i huvudet. Om han var tankspridd nyss så är hans hjärna obrukbar nu.

Efter ett tag sticker han in huvudet i mitt rum.

– Nån från din klass kom, säger han.

– Jag hörde det, säger jag.

– Men hon gick. Hade glömt nåt.

Jag nickar, men säger inget.

Pappa lämnar rummet och i samma ögonblick ringer min mobil.

Inget namn. Bara ett nummer jag inte känner igen.

När jag svarar är det Eva.

– Vi måste träffas, säger hon viskande.

– Va? svarar jag.

– Vi måste träffas, upprepar hon ännu tystare och mycket långsamt.

– Varför viskar du? frågar jag.

– Nu, säger hon och ignorerar min fråga. Jag väntar utanför din port. Kom snabbt.

När jag kommer ut står Eva på andra sidan gatan, vid muren in mot skolgården. Hon vinkar uppmanande: *Skyn̄da dig hit.*

Det gör jag inte. Istället går jag mycket sakta över Häl-singegatan.

– Kolla, säger hon och håller upp sin mobil.

Det gör jag inte heller.

– Varför kom du till mig? frågar jag istället.

– Det vet du: Lådan. Vi har varit med om nåt underligt du och jag.

– Inte jag, säger jag. Det var en dröm.

– Nej, säger Eva och ser rätt in i mina ögon.

En hård blick som hon håller kvar så länge att jag tvingas titta bort.

– Det var ingen dröm, säger hon. Jag såg samma sak och jag vet att jag var vaken. Det var nåt levande i lådan.

Hon sträcker mobilen närmare mig.

– Här är beviset, och din pappa var där. Kolla!

– Va?

– Jag kände igen honom när han öppnade dörren. Det var därför jag gick. Jag blev rädd.

– För pappa?

Hon nickar.

– Han är inblandad i det här.

– Nej, säger jag.

Pappa sa att han var på jobbet i natt och opererade. Men nu känner jag mig olustig.

– Kolla, säger hon för tredje gången.

Jag tar emot hennes telefon, trycker på play och en film går igång.

Jag ser nåt som påminner om det jag drömde, men från en annan vinkel.

En stor lampa brinner på byggarbetsplatsen. Gropen är så djup att kameran inte ser botten. En lastbil svänger in från gatan och stannar vid grinden. Där står tre män i svarta rockar och sen kommer en man upp ur gropen. Han kommer ut i lampans ljus och sträcker på sig. Medan han rör sig mot männen i rockar borstar han av sina kläder med händerna som om han blivit smutsig där nere i gropen.

Jag känner igen håret först, sen hela han. Ingen annan rör sig så där ryckigt.

Det svåra är att förstå vad han gjorde där. Pappa for ju till sjukhuset för att rädda livet på en pojke. En tolvårig pojke till och med. Det sa han ju själv.

– Ser du att det är han? frågar Eva.

Jag ger henne ett kort ögonkast, men säger inget utan fortsätter att titta.

Pappa ställer sig bredvid lastbilen. Han tittar på när lyftkranen svänger sin stora arm. En lina sänks ner och sen dras trälådan upp. Precis som i min dröm som blir allt mindre dröm ju mer jag ser av Evas film. Lådan missar flaket och håller på att krossas mot mitt hus.

– Ögat? säger Eva. Såg du ögat?

Jag säger inget nu heller.

– Jag såg så lite av det, säger Eva. Du måste ha sett mer.

Jag fortsätter att stirra på videon.

Lådan försvinner bort från huset, förbi lastbilen och tillbaka igen, i cirklar över flaket.

Cirklarna blir mindre och mindre och till slut står lådan på plats. Bilens fjädring gungar till av tyngden.

Pappa öppnar passagerardörren och kliver in. Chauffören startar motorn och pappa vevar ner rutan och ropar:

– Ni möter mig på M.I.F om 30 minuter.

– Jag vet vad det är för ställe, säger Eva och tar mobilen ifrån mig. Medicinska Institutet för Forskning. Det är där dom gör alla djurförsök. Är din pappa en av djurplågarna där?

– Nej, säger jag automatiskt. Han är kirurg. Och räddar livet på folk. Ibland barn, som igår.

– Du måste fråga honom vad det var för nåt i lådan. Vi måste få reda på det här.

Måste vi? tänker jag och tittar på Eva som nickar och ser på mig med intensiv blick.

Kan hon läsa mina tankar tänker jag när jag hör henne säga:

– Ja, det måste vi. Det är livsviktigt.

När jag kommer upp i lägenheten steker pappa fiskpinnar.

Jag ställer mig i dörren och tittar på honom. Efter ett tag känner han nog min blick för han ser på mig, först oroligt som om jag kom på honom med nåt. Sen ler han.

– Strax färdigt.

Jag nickar och ställer frågan så avslappnat jag kan:

– Vad hände i natt?

– Vadå? svarar han och koncentrerar sig på fiskpinnarna.

– När du stack iväg.

– Jag räddade livet på en ...

Längre kommer han inte innan jag avbryter.

– Här utanför, säger jag.

– Jaha, säger pappa. Hjälp mig att duka nu.

Med stekspaden pekar han på skåpet med tallrikar. Utan att släppa honom med blicken går jag dit.

– Du sa att du skulle rädda livet på en pojke efter en olycka, men du var här.

Han ställer stekpannan på bordet. Åtta lätt brända fiskpinnar. Det är ungefär så bra han är på att laga mat.

– Det där var tyvärr en missuppfattning, säger han och kanske är rösten lite skrovlig. Olyckan *hade* hänt och alla var upptagna med den. Därför fick jag ta hand om det här. En arbetare från bygget som fått en låda på sig.

Han sätter sig, drar in stolen med ett skrap mot golvet.

Jag sätter mig mitt emot honom.

– Varsågod, säger han. Det är inte världens godaste kan-

ske, men ...

– Jag vaknade av ljudet, säger jag. Först trodde jag att det var en dröm. Men Eva har en film.

– En film?

– I mobilen. Och både hon och jag såg ett öga i lådan. Ett läskigt öga.

– Ett öga? frågar pappa och rynkar ögonbrynen. Men det fanns inget i lådan.

– Varför skulle den till M.I.F då?

– Vadå M.I.F?

– På filmen hörs att du säger att ni ska träffas där.

Han håller upp mjölk i sitt glas. Med en nick frågar han om jag vill ha. Jag svarar ja med en likadan nick.

– När det händer en arbetsplatsolycka måste sånt undersökas, säger han. Det är det lag på och det görs alltid på M.I.F.

Sen äter vi. Även om jag är nöjd med pappas svar blir det tyst på ett otrevligt sätt.

Det händer ibland, jag vet inte varför, men då känns lägenheten ännu större än den är.

Vad pappa tänker på vet jag inte, men jag tänker på mamma.

Att hon spelade musik på hög volym när hon lagade mat. Och att hon dansade och brukade sjunga med.

Då sa jag alltid till henne att det var pinsamt. För det var det.

Men nuförtiden gör det ont att tänka på, för det kommer aldrig att hända igen.

Och jag får ingen chans att säga att jag ångrat mig.

Mamma, det var inte pinsamt.

I alla fall väldigt mycket bättre än den här kalla tystnaden.

Jag går till rummet och fortsätter med reptilhjärnorna. Det dröjer inte länge förrän Eva ringer. Jag vill inte, men kan inte låta bli att svara.

– Har du frågat din pappa?

Jag suckar. Det här vill jag verkligen inte vara med om. Men jag tänker att bästa sättet att bli av med henne är att svara så kort som möjligt.

När jag berättat vad pappa sagt tänker hon inte efter särskilt länge.

– Men han som skadades måste väl ha åkt ambulans? Den såg jag inte.

Jag nickar tyst för mig själv.

– Fråga din pappa, säger hon. Gör det nu. Jag väntar i luren.

Pappa sitter i soffan och läser i en bunt papper hophäftade med en blå spiralrygg. Han ställer ifrån sig en kaffekopp när han ser mig komma.

– Han som skadades åkte väl inte i lastbilen? frågar jag.

– Nej, svarar pappa och drar på munnen. Han tog ambulans.

– Men jag såg ingen, säger jag.

– Det var kanske den som väckte dig? Den åkte ju långt innan lådan. Kan jag få fortsätta läsa nu?

Jag nickar och går därifrån.

På vägen håller jag telefonen till örat.

– Ambulansen ... börjar jag.

Eva avbryter:

– Jag hörde. Men jag väcktes av rösterna. Inte nån ambulans.

– Dom var kanske extra högljudda när den skulle i väg, sa jag. Om det var bråttom?

Det blir tyst.

– Förmodligen, svarar Eva. Och man använder kanske inte sirener på natten.

Sen sveper hon bort mig.

Det kunde vara skönt, men det är det inte. Jag är ängslig på ett sätt jag inte förstår.

Eva har fått mig att *inte* vara nöjd med det svar jag fått.

Hon har fått mig att fundera.

Men på vad, egentligen?

